

la revedere, a kisajkak összetapadt szirmai közé suttogtam.
la revedere, kopogtatni kezdett a jég a nyers üvegen.

Házsongárd live

ma is, mint minden hétfő reggel, doamnă Pop néni ablaktisztító folyadékot
spriccel fia fotógravíros sírkövére, s megpucolja egyszerű újságpapírral.

Pál Sándor Attila

Hortus Conclusus

Térey Jánosnak

Az a szó, hogy föld, nem tudom, mikortól
jelenti csak az elomló, barnás rögöket,
a sárga homokot, a fehér csigaházakat
rejtő tőzeget – ha egy dinoszauruszcsontot
lelhetnék! –, a sarat, gumicsizmák
fagyott talpnyomait őrző, szilárd talajt
a lábunk alatt ebben a családban.
Amíg csak az úgynevezett emberemlékezet
ér, a férfifelmenők fejében holdak,
katasztrálisok vagy kataszteriek,
négyszögölök, ha meglékelhetnéd koponyájukat,
mindegyikük dombos, gödrös agykérge
felparcellázva, s bennük térképek, telekhatárokkal,
barázdák és dűlők, mindannyian műholdakként
keringenek szerzett, bővítgetett,
majd elvesztett birtokaik felett.
Első ősz hajszálaiddal együtt benned is
felsejlik az érdeklődés – rémisztő ez –, tudni legalább,
mi merre volt. Akácerdők, amiket meg kell
becsülni, hiszen fűtőértéke kitűnő,
de rakodáskor a legvastagabb, legolajosabb
munkáskesztyűt is átdöfi, s tenyeredből
vér serken. Megmosod a kerti csapnál,
kútfúró ásta, hogyan lehet, hogy e végtelen
homoktengerben tetszőleges helyen lefúrva
vizet találni, érzed szinte, ahogy imbolyog
az egész talaj, megszedít a ringás, hiszen

az egész talajréteg úszik hát, ezek szerint legalábbis, csónakként ring a világ.
 Minden gyenge föld bevethető, s jobb, ha gyatra búza áll rajta, mint ritkás szakáll annál, mintha műveletlen, mintha olyan, mint te. Vízeret keres apád a szobában, keresitek az okát, miért nem tudsz aludni.
 Bizonyos helyeken a két vékony rézpálca – amiket úgy tart, mint ceruzával a levegőbe rajzolt revolvereket – csöve egymás felé fordul, keresztezik egymást, ikszelnek, hihetetlen, hogy nem direkt csinálja, hogy nem ő fordítja össze őket, hanem valami mágneses mező. A földnek is van, azt hiszem, és az már a földetek is, mező, vetetlen.
 A tanyán egymást váltó alkoholisták, éveket húznak le egy egyszemélyes munkásszállássá züllött hajdani gazdaságban. A kormos falak és a füstszag, amikor talán a jelenlegi kettővel korábbi elődje magára gyújtotta a dunyhát, s az egész házat, mikor részegen, cigarettázva feködött le. Körül akác, megöregedett körtefák, barackfák. Sziget a Pusztai birodalmának közepén, állam az államban. Az Erdő csak messziről látszik ide, integet, mint idős rokon vasárnapi ebéd után egy kombi hátsó lámpáinak.
 Kánikulai nyarak hajnalai, munkásruhává változott divatdarabok, pulóverben kapáljátok a paprikát. Kondul a katolikus templom, később már dallamot játszik, a református harangja ráfelel. Nagytestvér és kisöccse.
 Krumplit vetni, apró gödör a porban, homokban, bele egy szem ráncos, öreg gömb, ebből lesz bokor, s a csokornyí gumó. Elered az orrod vére, meleg van, a fúrott kút hideg vize sem segít, zsebkendő nem állítja el. Látod, ahogy a kövér cseppek hullnak a porba. Mintha nem inná el, ott piroslik szétcsattanva. Megszédülsz, beküldenek, hazamégy.
 Nem zártkertek voltak e földek, de a szabadsághoz sem volt közük.
 Pontosan megállapított határaikon láthatatlan falak, erőterek húzódtak, melyek csakis a munka kezdetekor, s annak maradéktalan

elvégzése után engedtek be, majd ki embereket.
Mására rálépni nem, soha. Nézni arra igen, nézni, ahogy
kel a nap, ritkábban, ha már ereszkedik, vöröslük.
Mert ti – sőt, maguk! –, mi, se dzsenti, se polgár.
S a jóvátétel, nemzedékek hön áhított, orgiasztikus
varázsszava. Hiszen felmenőid foglalkozása ez,
hagyományod, hagyatékod: gyűjteni a
sérelmeket. Kiengesztelődve heverni a hús
homokon, valamelyik gyümölcsfa alatt.
Béke van. Egy keskeny nyomtávú sín pár
tart a semmibe. Fejeteken szalmakalap,
túlméretes ing, gallérja felhajtva, le ne égjete.
Nem bánt a parlag. A falak még megvannak.

